

New

Únor 08.

Vestigo

www.vestigo.cz

Téma: Vlastní tvorba

Co hýbe Vestigem Kulturní okénko Duchovní okénko
Cestománie Anketa Soutěž

Úvodník

Číslo je plné, tak ho nebudu prodlužovat úvodníkem. Až nebude plné, bude úvodník delší, až bude prázdné, bude číslo jen úvodník. Takže pokud nechcete jen úvodník, tak pište dál. A co jste napsali do tohoto časopisu? Že nic? Tak to jste pěkný béčka až céčka. Na blbosti vás užije, ale kloudnou práci, to ne. Ne, v klidu, nic si z toho nedělejte, stejně se to jednou všechno zblázní – jen čtete toto číslo a jestli vás nenapadne, že je na něm něco zvláštního, tak pak jste zvláštní vy! To jsem vás dostal. Jste kdo to čte je zvláštní a divnej! Vzhůru do čtení ať se časopis nesmaže, protože ukazovat písmenka je pro papír hodně namáhavé! ☺

Chem

Co hýbe Vestigem?

Čekatelky 2.okrsku Brno

Tak na rozdíl od většiny čekatelských kurzů se tento nekoná o prázdninách, nýbrž během školního roku na 4 víkendových výjezdech. Kurzu se účastní lidé z Brna, díky čemuž poznáte lidi z různých Brněnských středisek a mezi instruktory se letos objevil i někdo z našeho střediska zkuste hádat kdo.... No a největším lákadlem kurzu je.. JÍDLO protože tam vaří Teti a to prostě musíte zažít. A ještě poslední informace: letos jsme tam byli ve složení: Chetan, Falco, Waki, a já Acon a všem se to líbilo.

Acon

Zdravot'ák

Tak tento kurz je zajímavý už tím kdo jej pořádá. Vznikl totiž spoluprací Junáka, Chameleonu Brno, a Jihomoravské rady dětí a mládeže. Z toho vyplývá že kromě skautů zde potkáte také lidi z různých tábornických organizací a spolků, což je velmi zajímavé. Samotná náplň kurzu je hodně akční a je zde spousta her a simulací. Tento kurz probíhá formou dvou víkendů a na jaře by měl začít další běh tak kdo má zájem tak se můžete začít přihlašovat protože tam je opravdu nával a Song byl teď na podzim poslední koho vzali a prý se na hodně lidí nedostalo.

Acon

Ahoj Vestigo!

Tak jsem si řekl, za nebudu delat mrtvyho brouka a ozvu se. Dostalo se ke me, ze stranky maji novou domenu a to me primelo k tomu, ze jsem si je cele prohledl, vctene fotek z akci, na kterych jsem uz nebyl. Fuckt dobry, jste dobri, jen tak dal. fandim vam, gratuluju vam, jo jo jo a jeste jednou jo. Jo, malem bych zapomel, ze hlavnim cilem tohoto prispevku je pozdravit vas vsechny, poprat vam do Noveho roku ne vsechno nejlepsi, ale to, at kazdy dela to, co ho bavi, at je kazdy stastny, at kazdy hleda a najde a at je nam spolecne hezky a kdyz nekdo z nas odjede do ciziny at se mu po vestigu styska spon tak jako me a to znamena hodne. Tfuj! Prijedu ze zacatku dubna, to by jaro melo vysilat ty nejintenzivnejsi jarni signaly, ktery vzdycky citim. Kvetu budou pucet a my jancit a trojcit, skotacit a tancit. Yeah. Ok velevazeni, nebudu to protahovat, mejte se krasne, moc na vas myslim a myslim, ze... To vam reknu az prijedu. Zdar jak Brno.

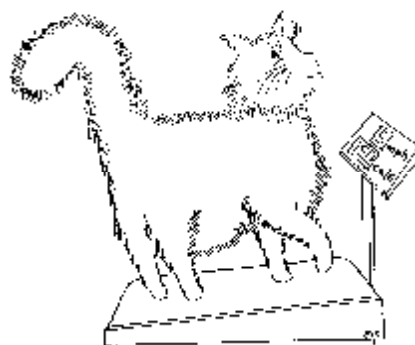
Unkas

Co potěší

Na našem webu se o prázdninách objevil zajímavý a potěšující komentář neznámého hosta, kterých našim webem projde denně několik. V nezměněné (pouze mírně jazykově upravené) verzi předkládám k přečtení, doufám, že vás to potěší stejně jako mne. (Pozn. Chem)

29.12. 2007

Aloha, těší mne, že jsem host a můžu zde něco napsat. Chtěla bych vám napsat, že jste pro mne velkou inspirací. Působíte jako sqěle fungující kmen, čtu i váš časopis, což by vám asi nemuselo vadit, když jej máte volně přístupný.... A celkově na mne dýcháte takovou duchovní stránkou... A člověk, když je to pěkné má říkat co si myslí, takže snad vás to potěší! A sorry, že se nepodepisuju, ale kdybyste mě náhodou někde viděli, nechci abyste si na mě ukazovali prstem! :-D Nic ve zlým;)

Vedení členů a akcí pro členy v roverském věku

Měl jsem již delší dobu chuť vytřídit si myšlenky co se vedení kmene týče. Na Mikulášském semináři se mi dostala do ruky velice dobrá kniha s názvem „Rovering“. V této knize jsem našel hezky setříděné myšlenky k vedení členů v roverském věku, ať už se jedná o roverské družiny, nebo o kmeny, či družiny rádců. Vzhledem k tomu, že dost čtenářů tohoto časopisu má za sebou i před sebou vedení různých roverských akcí apod., předávám stručný výpis toho, co považuji já i kniha za důležité pro vedení kolektivu lidí ve věku 15 – 25 let. Nuže pohružte se do čtení a popřemýšlejte nad následujícími body.

- Být rovný mezi rovnými, autoritu získávat osobností, schopnostmi a taktem
- Nenařizovat jen tak – zdůvodnit cíl, cestu k cíli a tvořit předpoklady k dosažení
- Základem vztahů je důvěra a radost ze společného setkávání
- Máš málo práv a hodně povinností!
- Rozděluj odpovědnost a neboj se experimentů
- Přijímej dobré nápady, ať pochází od kohokoli
- Kmen se vyvíjí a ty se musíš vyvíjet s ním. Až pocítíš, že vývoji nestačíš, je nejvyšší čas předat funkce, vedení apod.
- Být v kmenové radě není čestná funkce, ale tvrdá a odpovědná práce
- Svůj hlas uplatňuj, ale podříd' se dohodě
- Bez spolupráce v kmenové radě není naděje na úspěch
- Nechtěj být u všeho, ale najdi si svou parketu
- Neobhajuj za každou cenu své nápady, pokud selhaly, nebo byly překonány.
- Snaž se vcítit do nálady členů kmene a poznat jejich zájmy
- Přestane-li pro Tebe práce v radě být příjemná a radostná, uvolni své místo někomu jinému
- Neboj se v nouzi improvizace a snaž se poučit ze zkušeností
- Bez humoru se neobejdeš (ale neplet' si ho se slaboduchým vtipkováním ;-)
- Program musí občas něčím překvapit, a to ve chvíli, kdy to nikdo nečeká.

Čemu se vyhýbat

- **Dirigování** a vytváření vyhraněného vztahu „šéf – podřízený“. Nevnucovat své záměry, nevzdávat přímé pokyny (pokud ovšem nějaké jiné názory vůbec jsou).
- Překotné závěry – nespokojit se s prvním dojmem, neověřenou informací.

- **Dogmatismus** – Nesmíme považovat sami sebe za rozhodující autoritu ani se odvolávat bez zdůvodnění na další autority...
- **Moralizování** – člověk často vysloví ukvapené soudy o chování druhých, ať již přehnaně kladné, nebo záporné, a to jakýmsi morálním oceněním či odsouzením. Hodnocení bývá zjednodušené a chybné.
- **Ukvapená rozhodnutí** – někdy si myslíme, že svou autoritu posílíme rychlým rozhodováním či formulováním vyhraněných názorů na nové otázky. Často pak rozhodneme chybně a trváme-li na svém rozhodnutí, ztrácíme důvěru.
- **Bagatelizování** – znevažujeme vznikající problémy „To se stává všude“, „Každý máme své problémy“, Pro jedno kvítí...“ Věty tohoto typu nic nevyřeší.
- **Chození kolem horké kaše** – nezavírat oči před problémy (krize se tím prohlubuje).
- **Nepřiměřené zobecňování** – „Takhle to dopadne pokaždé“, „Nikdy neposloucháte co říkám“ tímto se zanedbává jedinečnost situace.
- **Direktivnost** – Chceme každému za všech okolností poradit a říkáme věty typu: „Udělej to tak a tak a ničeho jiného si nevšímej“
- **Nádherná přímost** – chceme každému do očí říct nesmlouvavě svůj názor a kritiku. Neznáme-li přesně situaci, dopouštíme se omylu a netaktnosti.
- **Puntičkářství** – vyžadujeme plnění příkazů do všech podrobností a tím vyvoláváme mezi dospívajícími přirozený odpor. Ale pozor, opačný extrém je možná ještě nebezpečnější.
- **Negativismus** – podkládá běžnému jednání nevhodnou motivaci. Toto dokáže opravdu rychle odradit.
- **Vševědoucnost** – snažíme se udržet autoritu tím, že je nám vše jasné a že všemu rozumíme.
- **Rutinérství** – Všechny přehlízíme, neslyšíme jejich názory a řešíme vše tak, že ze svých zkušeností víme vše nejlépe.
- **Utěšitelství** – snažit se každému pomoci, vyslechnout ho, projevit sympatie, ale poradit nedokáže.

Závěr – nejdůležitější body

- **Bez spolupráce se kmen neobejde.**
- **Optimismus a pohled do budoucnosti.**
- **Přátelství, vzájemný respekt a pomoc.**
- **Hledejme co nás spojuje a v čem se shodujeme.**
- **Kmen nežije jen pro radost ze setkávání.**

Chem
S použitím knihy „Rovering“

Téma: Vlastní tvorba

Dílo Konec od Maarušky

Prvním dílem, které do časopisu došlo, bylo dílo krásné a netradiční. Krásu můžete posoudit sami a netradičnost tohoto díla spočívá v tom, že je to dílo výtvarné a zároveň jej provází neméně zajímavé literární dílko, jako komentář k obrazu. (Pozn. Chem)

"Nejhorší je to večer...všude je ticho a člověk má čas přemýšlet a najednou se mu vybaví všechny ty noční můry, který se staly skutečností...a pak už ho nebaví to všechno přemáhat, chce skončit, už nad ničím nepřemýšlet a nic necítit...ale když se druhý den probudí, zjistí, že není pozdě na to změnit svůj život a změnit svůj osud...a dostane novou šanci, novou naději..."

Maaruška S.

Rysovo dílo - Odraz hněvu v kytaře

Tak tohle ani nejde komentovat (ale já se o to pokusím, protože jsem už přečetl mnoho uměleckých kritik;-) Je to ve stylu umění fotografií vyjádřit myšlenku, která se fotografií vyjádřit dá velmi těžko a tak z toho vzhází mimoběžně humorná věc, která se po delším přemýšlení stane tou myšlenkou, ale již ne tak humornou, ale vážnou. Děsivé věci mne při pohledu do Rysí tváře napadají ;-) (Pozn. Chem)

Posílám něco z vlastní tvorby, ale myslím že nic z toho nepůjde použít. Spíš tak ze srandy. Jsou to takový ujetý fotky - odraz hněvu v kytaře.

Rys

Akce

Několik dní před uzávěrkou mi došel na mail z neznámého mailu příspěvek do časopisu, v němž bylo trošku neskauskými slovy sděleno, že to patří do rubriky „Vlastní tvorba“ a abych to nedával do rubriky kde budou informace o akcích. Tak tady je vlastní tvorba od neznámého příspěvatele (Pozn. Chem)

Chceš zažít něco co jsi ještě nezažil(a)? Ne? Tak nic nedělej. Ano? Tak to je dost dobrá informace a proto čti dále. Byl(a) jsi někdy na akci, která byla obestřena tajemstvím? Na akci o které jsi dopředu nevěděl(a) skoro nic? Na akci, která Tě vyčerpá a zároveň něčím jiným načerpá? Na akci o které nebudeš tušit co si o ní myslet dokud ji celou neabsolvuješ? Na akci, kde vstaneš a do večera se nevbudíš? Na akci, kterou vzbudíš tím, že vstaneš? Vzbudíš akci? Cože? Vzbudíš sebe? Usneš? Vzbudíš někoho jiného? Něco jiného? Vzbu..... Sleduj nástěnku, stejně se nic nedovíš, vše Ti řekne jen roverská intuice.

Rozhovor schizofrenní, aneb kolik nás je v našem těle

Tak tuším, že nikdo neudělá do tohoto časopisu rozhovor, takže jej udělám sám. Předchozích asi pět rozhovorů jsem vždy pátral s kým je udělat, abych náhodou někoho nevynechal atd. Teď je ale situace jiná. Kladu si otázku jak udělat rozhovor, aby šel zařadit do tématu „Vlastní tvorba“ abych nemusel tvořit nějaký klasický literární úkaz. No a je to tu, přišel jsem na něco!!! Je tomu již nějaký pátek, co jsem udělal do kroniky zápis z akce, která se teprve měla uskutečnit... Ne, nebudu vás tu trýznit nějakou reportáží z Vestigo puťáku 2008, nebo tábora skautů 2008. Nýbrž se v mé hlavě zrodil nápad udělat rozhovor sám se sebou. Chvilí jsem si říkal na co se sám sebe budu ptát, ale pak jsem si řekl, že se to nějak vyvine. No, co se vyvinulo, můžete spatřit níže.

Ch: Ahoj, jak se mám?

Ch: Lesu mír, mám se dobře.

Ch: Co dělám?

Ch: Píšu na počítači rozhovor do časáku.

Ch: Jak jsem se k tomu dostal?

Ch: Ále, dělám šéfredaktora a nějak jsem nedal nikomu za úkol, aby udělal rozhovor.

Ch: Co práce, co skaut? Ještě pořád v něm frčím?

Ch: Práce pořád stejná sranda, skaut... jo a frčím v něm čím dál víc. No, milionář ze mne asi díky tomu nebude.

Ch: Ale mohl by být...

Ch: No mohl, ale já chci být radši tisícář. To je pak člověk méně na očích, když má míň peněz a navíc mne s menší pravděpodobností někdo zavraždí kvůli penězům.

Ch: Z čeho mám teď radost?

Ch: Z toho, že svítí po asi 30ti dnech slunko – fakt normálně tak dlouho. Celej leden nevyšlo. To bylo zlé znamení – slunce nevyšlo. Jinak mám radost z toho, jak se mi množí krevetky a rybky v akváriu, jak rostou kytky v pokoji, jak můžu zažívat různá dobrodružství s různými lidmi. Celkově jsem rád za celé okolí mé bytosti.

Ch: Já množím krevetky?

Ch: Ne, já ne, oni se množí sami se sebou.

Ch: Na co vzpomínám nejraději?

Ch: To je samozřejmě tajný.

Ch: Kdy jsem se nejvíc bál?

Ch: Když jsem byl malý, tak na jedné stezce odvahy, to je ale už více než dvacet let, to už jsem zapomněl. Ale v posledních pár letech jsem se bál, když jsem vylezl na skálu asi do tří čtvrtin a pak jsem nevěděl kam dál a síly docházely.

Ch: Jak to dopadlo?

Ch: Propadl jsem trudomyslnosti a čekal jsem až síly dojdou a já spadnu. Pak až to bylo nejhorší, tak jsem se nějak vzpamatoval a šíleně rychle jsem vylezl nahoru. No hrůza, celej den jsem si pak myslel, že už jsem někde v ráji, pekle, nebo očištcí a jenom mi někdo simuluje v mozku, že se jako nic nestalo. Ale kdo ví, třeba ta simulace trvá pořád;-)

Ch: Chystám se na nějaký tábor na delší dobu?

Ch: Tak chtěl bych na některý přijet, ale mám tušení, že budu měsíc o prázdninách v lesích v Chorvatsku. No nevím co tábory, ale rád bych...

Ch: Co mě nejvíc potěšilo v poslední době?

Ch: Teď především jsem obdržel spolu s Kiwinem zajímavou pozvánku shodou okolností na tábor. Máme tam cosi přednášet a programovat. Prý nás pozvali, protože nás znají ze Sursumu jako zajímavé instruktory a chtěli pozvat zvláštní lidi a to my prý jsme... a hodně ;-)

Ch: Hm, to fakt potěší... Já si taky myslím, že seš divnej.

Ch: Cože? Já taky? A co mě mám co zpovídat, když jsem divnej?

Ch: Nic... pohoda... promiň, nechtěl jsem se Mě dotknout!!!

Ch: Vždyť se mne dotýkám pořád!!! A dost tak takhle by to nešlo.

Ch: Au!!!

Ch: Au!!!

Ch: Čau

Ch: Lesu mír

A tak se Chem s Chemem rozešli, každý svou cestou, každý za svým nosem a až je potkáte, řekněte jim, že spěchat nemá smysl, protože práce chvatná je lepší než žádná a vůbec, proč to sem vlastně píšu, když Chem s Chemem už odešli. No, jdu se vmísit mezi ně a řeknu jim sám co si myslím o rozhovoru, kde se pořád jen ptali na to co maj nejraději a z čeho mají radost. A dost.

Chem

Stop Time

Ostrůvky třpytivé kapaliny jsou zavěšeny nad lesknoucím se politým plechem, vše se koupe v ostrém světle. Provaz spojujících se ostrůvků vede k zelenému hrdlu, které právě směřuje obsah své lahve přesně mezi dvě rovněž zářící skleničky, jednu prázdnou a jednu plnou. Nad okrajem druhé z nich se vznášejí několik bublinek, které nechaly hluboko pod sebou chaoticky zpěněnou hladinu šampaňského, jakoby se chtěly rozhlédnout po celém přítomném shromáždění: rozmanité nádoby (je mezi nimi i několik hrníčků) stojí v pozoru jako při nějaké slavnosti, či dokonce jako v záři reflektorů na slavnostní přehlídce. Zároveň jsou však umístěny naprosto neuspořádaně a skoro každá je různě vysoká a široká, takže o nějaké důstojnosti nemůže být příliš řeči. Reflektor neboli baterka je jen jedna a na krajích tácu se proto roztahují podezřelé stíny – spíše než slavnostní přehlídku to vlastně připomíná konec dekadentního večírku.

Kdosi drží světlo, kdosi tác a kdosi láhev šampaňského. Kolem nich jsou pak další a další postavy, shluklé v kroužku. Na někoho je trochu vidět, ale s narůstající vzdáleností od baterky se všichni a vše s velkou rychlostí propadají do tmy, která malý osvětlený prostor neúprosně uzavírá. Sochy postav skrývají dynamiku a pohyb, většinou stejného charakteru (rozdíl je jen v míře). Dynamika je koncentrována v oblasti rukou a úst, jako když mírně laxní hospodské diváctvo sleduje v televizi gól svého týmu. Vyčnívá vysoká postava s poměrně dobře osvětleným obličejem vybaveným brýlemi a soustředěným výrazem – možná se tato osoba zrovna snaží něco sdělovat.

Tento malý betlém je kromě tmy dočista přikryt a prostoupen i zimou a vlezlým mrazem, který se drze vtírá všude, osvětlený prostor nevyjímaje. Svě ostří si brousí o paprsky odrážející se od naplněných skleniček, až se ti chce opustit lidmi zaplněný prostor a posunout se směrem k budově, před níž hlouček stojí, a dál na chodbu, kde už je o poznání tepleji.

Chodba je pravým opakem uklizeného místa: zabahněné schody i dlaždice (jakožto bystrý pozorovatel rozeznáš v této břečce zbytky sněhu, který je mimochodem i všude venku), boty válející se téměř po celé popisované ploše, dvoje brusle, na topení se suší něčí trenky. Dveře vedoucí dále do budovy jsou otevřené a za nimi, na pravé straně se rozvaluje velký stůl pokrytý poloplnými mísami s typickými večírkovými

pochutinami, na levé straně vidíš vchod do kuchyně. Složení skládky, která se v ní nachází, prosím nezkoumej, podívej se raději do místnosti před sebou.

Děkuji... Je spoře osvětlená, poměrně prostorná, zprvu se zdá prázdná. Židle jsou odsunuty pod okna a ke zdím. Světlo pochází z monitoru notebooku, otevřená je složka obsahující nějaký hudební výběr, ale menší reproduktory umístěné po stranách počítače jsou potichu. Bezvládné závěsy, starší kamna, obrázek papeže i na stěně visící mumifikační souprava vyrobená Sidem si konečně po třech hlučných, místy téměř rozběsněných hodinách, užívají tento klid a mír, klid, který tu (vyjma soupravy) zažívají již dlouho, rok po roce. Mír tohoto okamžiku je však zvláštní a trochu nostalgický, útulný a vytopený, což nebývá zvykem. Je tím dražší, že za pár chvil bude drasticky přerušen. Proto je třeba si jej vychutnat, doslova se v něm rozplynout, roztát v něm jako unavený sněhulák na jarním slunku.

Roztát a klesnout k podlaze, propadat se skrze ni až do sklepních prostor – překvapivě je tu také dost teplo. Hřejí tu velká železná kamna, propadáš se přímo na ně a do nich. Pod silnými kovovými pláty jsou vytesány dlouhé listy rozběsněných plamenů krmené hromadou uvězněného a na smrt odsouzeného uhlí; to je žár pravého pekla.

Stoupáš vzhůru a nevidíš nic, jen tmu. Ale v mžiku oka se ocitáš nahoře ve světle měsíce a stále se pomalu vzdaluješ od střechy domu. Cítíš rychle utíkající teplo, kouř nad komínem se neúprosně ztrácí v mrazivém vzduchu. Kdesi dole periferně zahlédneš hlouček známých postav, přímo na dvanácti hodinách pak kostel, krásně osvětlený a chlubicí se svými nově vyspravenými lehce orientálními barvami.

V temném prázdnu nad sousední budovou, sloužící v tento večer jako kulturní dům neboli doupě neřesti, se nenápadně schovává malá prskavka s velkou budoucností. Za chvíli, jen co vyletí ještě o něco výš, vydá hromový zvuk a schová pod barevný deštník první sekundy nového roku. Velký jelen v nedaleké oboře je uprostřed nerušeného odpočinku a netuší, jakým úlekem z něj bude ve zlomku sekundy vytržen, zatímco dole u řeky se k mostu pomalu blíží osamělý posypový vůz (?!).

Uhřínov 2007, 31.12., 24:00...

Kiwin

Zpověď

I naše nejčastější příspěvatelka, která nevynechala snad jediné číslo bez svého příspěvku nám poslala do této rubriky dílo. Do mailu s příspěvkem Alča napsala něco, jakože nenašla svůj nejtípnější slohový výtvar, tak že posílá něco co musela stvořit na romantické téma, ale že vzniklo téměř melodráma (to nevím co je, ale to slovo samo o sobě něco naznačuje i když význam nezanám). Když jsem četl její mail, že to tvořila jako dílo do školy, očekával jsem něco jako když jsem psal slohovky – vynucené hlouposti, kterých jsem si na sobě nevážil. To jsem ale netušil, že někdo může mít humanitní vědy jako konička. Sice jsem si příspěvek zatím nepřečetl větu od věty, ale jen při zběžném přečtení vidím, že je to přinejmenším hodně zajímavé počtení. (Pozn. Chem)

Amen. Odbila půlnoc, přitížilo se mi, skoro nemožu polykat. Ronald mi přinesl sklenici vody a posadil se na houpací křeslo vedle mého lože. „Povídej dál“, pobídl mě, „uleví se Ti.“ Snažím se tedy posadit, ač cítím, že už nad svým tělem nevládnou skoro žádnou mocí. Zhluboka se nadechnu a začínám vyprávět to, co mě už dlouho tíží na mých bedrech.

V roce 1776, těsně po mém vysvěcení, mě Bůh povolal sem na farnost ve Waterville. Byl jsem mladý a nezkušený kněz, který nevěděl, co má očekávat od života a od svého povolání. Lidé mi u zpovědi svěřovali svá nejhlubší tajemství, hříchy a problémy. Vždy jsem se snažil být všem nápomocen. Jen jednomu člověku jsem pomoci nemohl, ač si to mé srdce tolik přálo. Tou ovečkou byla Magdalena Angelina Reevsová, která za mnou přišla jednoho pozdního podzimního odpoledne. Ta dívka vyzařovala nesmírnou něhu a její pleť byla hebká jak okvětní lístky nejvoňavějšího kvítí, její oči byly temné, jako kdyby ses díval do nekonečných vod oceánů a vlasy... vlasy skoro jako havraní křídla. „Čeho si žádáš mé dítě?!“ otázal jsem se tehdy. „Chtěla bych Vám něco svěřit...“ usouzeně zašveholila. Posadili jsme se do zpovědnice a ona začala. „Víte, Otče, ve vesnici žije jeden mládenec, je velmi slušný a milý ač přeci má prostý původ... zemřeli mu oba rodiče před pěti lety na strašlivý mor, který otrásl celou západní Anglií. Myslím, že k sobě oba chováme cit...cit krásný a posvátný...miluji ho víc jak svůj vlastní život. Donedávna jsme se každý den scházeli ve

starém osamělém sadu za Westbridgem. Nosil mi květy šeríku, které nádherně voněly. Před týdnem však moje matka, vracejíc se od tety Marty Violeti zahlédla nás v oběti. Když jsem se navrátila domů, ošklivě se na mě rozkřikla a řekla mi něco hrozného, co moc bolelo...

Od té doby se s Nicholasem nesmím stýkat a navíc se za pár týdnů musím provdat za bohatého šlechtice, sira Wiliama Blakea. Ach, velebný Otče, nevím, co si mám počít...!“

„Znáš přeci třetí boží přikázání... > CTI OTCE SVÉHO I MATKU SVOU < ...takže jako kněz ti říkám, měla bys uposlechnout názoru své matky..., ale jako přítel Ti radím, jdi za hlasem svého srdce..., tvé štěstí je nejpřednější!“

Opět my vyschlo v krku, musím si odpočinout od svého vyprávění. Napiji se tedy a Ronald mezi tím přikládal bukovým dřevem do kamen. Mé oči se až utápí v záři ohně... Poznávám, že se již moje životní cesta chýlí ke konci. „Pokračuj“, nabádá mě přítel, kterého můj příběh neobyčejně zaujal. Uvědomuji si, že už je aspoň jedna s půlnocí. Na vzdor tomu, ale uposlechnu jeho prosbě.

Té sychravé noci se mi Angelina neustále zjevovala ve snách. Pociťoval jsem stále chvění, jako když jsem ji poprvé spatřil. První sluneční paprsky mě lapily při rozjímání o lásce a víře. Nikdy jsem nepociťoval nic podobného, její pohled se mi vryl hluboko do srdce...

Na jídlo jsem neměl ani pomyšlení, vyšel jsem si na ranní procházku po návsi. (Všude bylo dosti rušno jelikož v městečku probíhal velkolepý jarmark.) Proplétal jsem se v malých uličkách mezi krámky, když jsem náhle spatřil Ji. Ve světle slunce byla krásnější než kdy před tím. Pozdravila mne. Její hlas se mazlil a hřál. To ona byla smyslem mého života, nemožu bez ní žít. Trpěl jsem jako málo kdo a prosákl jsem bolestí a smutkem.

„Co je pro mě přednější, láska k Bohu či Angelině?!“, otázal jsem se tehdy sám sebe. Náhle k nám dolehl vzdálený shluk hlasů a vřískavého zpěvu. Dál do dály pluly písně kejklřů.

Když nemohu mít Angelinu já, nesmí jí mít nikdo jiný. Zatočila se mi hlava a upadl jsem do mdlob, na čele se mi vylily krůpěje potu.

„Jsi v pořádku?!“ optal se mě nejistě a opatrně Ronald. Pochopil jsem, že mé omdlení bylo i skutečností. Chvilí jsem si odpočinul.

Po zážitku na trhu jsem se děsil dalšího setkání s Angelinou, ale bylo mi jasné, že nitky osudu nám spřádají další střetnutí. Tušil jsem, že mé budoucí plány jsou až skoro d'ábelské.

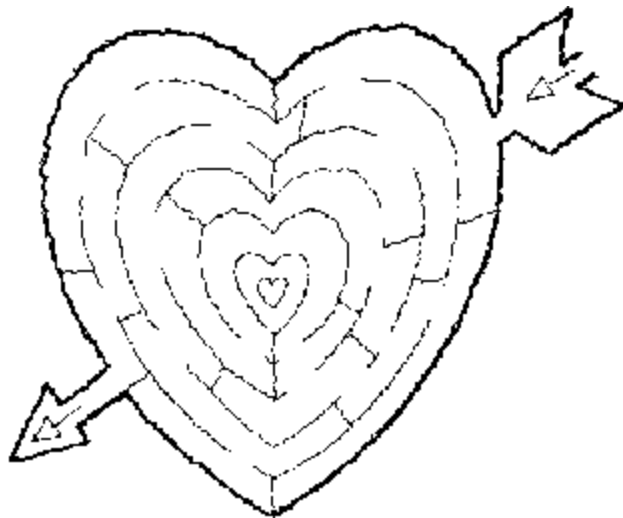
Nevěděl jsem však pro koho, to vše dělám ... mylně jsem se tehdy ujišťoval, že tu špinavost nedělám pro sebe, ale opak byl pravdou... Má náklonnost k této dívce přerůstala v posedlost a překročila všechny povolené hranice. Svoje pikle jsem započal pozdní nedělní návštěvou u madam Reevsově. Tam jsem se dohodl s matkou Angeliny i Blakem a seznámil je se svým plánem. Popsal jsem jim dopodrobna Angelininu zpověď. Jejich úkol spočíval jen v tom, že křivě udají Nicholase za znásilnění mladé děvečky, což se trestalo upálením. Moji „spiklenci“ byli návrhem nadšeni...Vše dopadlo tak jak jsme si my tři přáli. Den ode dne jsem sám sebe víc překvapoval. Ani jsem necítil žádnou vinu za to, co jsem udělal...jen mi v srdci svítala větší a větší naděje získat Ji, i když jsem věděl, že mi v cestě stojí Bůh a sir Blake.

Denně jsem Angelinu potkával, byla stále pěkná jako dřív, jen strašlivě bledá a vůbec netuším, kam se poděla jiskra v jejich očích... Od Nicholasovi smrti nepromluvila ani slovo, jen tiše a srdceryvně plakala....JEJÍ DUŠE KRVÁCELA.

Jednoho krásného jarního dne mi byla doručena zpráva, že Angelina spáchala sebevraždu, již nemohla žít dál, ztratila smysl svého života – Nicholase, vše jsem v tu chvíli pochopil. Uvědomil jsem si, že to byla moje vina, ale zmocnil se mně tehdy snad d'ábel či nevím co...

.....Nemohl jsem dále již pokračovati s bolestivou pravdou, vycházející na povrch, bylo mi zle...

„Ronalde, já už dlouho na světě tomto nebudu...Blake a stará paní Reevsová zde ještě žijí, odčih tedy zlo, které jsme my zde napáchali...at' mi Bůh odpustí! Miluji jej stále...tak jako moji černovlasou Angelinku....“

SKONAL – AMEN.

*Kdož smíte žít, vy lidé, bratři dál.
Teď nemějte k nám srdce necitlivá;
Neb za soucit, jenž k ubohým vás jal,
Bůh v soudný den těž slitování mívá,
Budiž nám tedy odpuštěno*

Arwen

Kulturní okénko

Ahoj Vestigo,

mno sice je leden u konce, ale že bychom byli zalezlí za kamny se rozhodně říci nedá, spíš se poflakujeme po venku jak na jaře:(

Což je sice pěkné, ale ani trochu jsem si neužil snížku:-(Tak jsem našla pěkný obrázek, který vystihuje tuhle náladu:-D

A když není počasí na hory, tak aspoň vyražte do kina nebo do divadla...:-)

Doporučuji shlédnout dva kousky z Jamácké scény v Martě, tím prvním je Mária Sabina (v hlavní roli můžete vidět Anežku Kubátovou, která skvěle hraje v Huse v Láskách jedné plavovlásky a navíc dostanete k lístku zdarma tatrunku:-)) a druhá věc je Ještě jednou o lásce – opravdu hra ze života, krásná, smutná a pravdivá... jak jinak než o lásce.

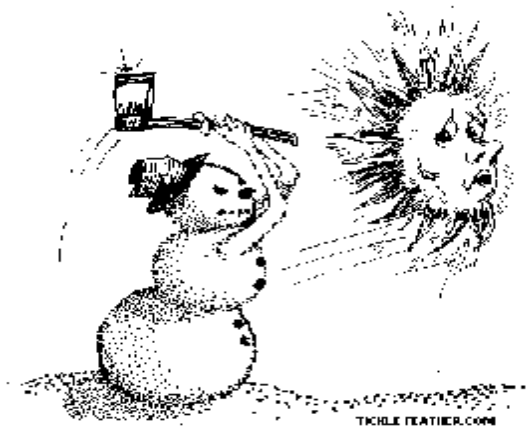
Jinak upozorňuji na premiéru muzikálu **Katarzyna Gaertner, Ernest Bryll: JÁNOŠÍK, ANEB NA SKLE MALOVANÉ** v režii Stana Slováka...

A taky se běžte podívat do Mahenky na **Alexander Dumas: KRÁLOVNA MARGOT** , což je velké drama z období Bartolomějské noci.

A pro filmové nadšence jenom vřele doporučuji - zlatými globy oceňené - **POKÁNÍ** v hlavní roli s éterickou Keirou Knightley.

Programy sem cpát nebudu... inspirace: www.kamvbrne.cz, Metropolis

Přeji krásný zbytek zimních radovánek a ještě krásnější začínající jarní pučení:-)

Arwen

Mařena studentů brněnské Fakulty architektury VUT

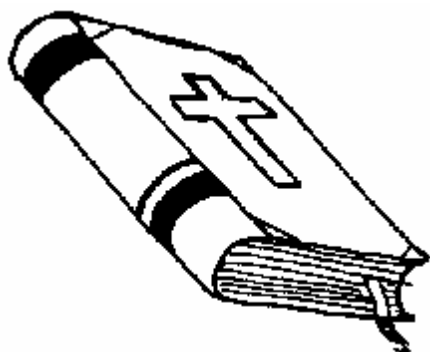
Jedná se o naprosto jedinečnou akci, které jsem se zúčastnila jako studentka 1. ročníku FA. Tuto akci připravují studenti vyšších ročníků pro prváky jako uvedení do toho architektonického blázince, probíhá na přelomu listopadu a prosince.

To sme tak jednou vkročili do školy a všude kolem nás na chodbách byly nafouknuté chirurgický rukavice, který vypadaly jak vemena, rozházený peří, bílou barvou namalovaný skla oken, zrcadla na záchodě, taky všude vitríny s lékama a člověk se tou školou musel prodírat. Taky byl otevřenější školní bar na dvoře školy, všecko za lidové ceny a hlavně jídlo, protože u nás není menza GRRR! Takže chleba se sádlem a cibulí, s tvarůžkami, toasty, topinky, polívky, saláty, každý den něco jiného. Každý den probíhala jedna přednáška, kterou měl pokaždé někdo jiný, témata byla různá. O architektonických časopisech, kancelářích a urbanismu... Pro architektky super témata. Zakončením této akce byl průvod po Brně, hanění nejhorších staveb a taky velká párty na Flédě.

ELiška

Duchovní okénko

K duchovnímu okénku jsem opět využil internet a našel jsem mezi šílenou spouští mailů jeden velice zajímavý, hromadně rozesílaný mail, dle mého názoru patřící do duchovního okénka našeho časopisu. I když toto okénko je také o andělech, sdělení je v něm úplně jiné. Takže zamyslete se nad tím, proč jsou věci takové, jaké jsou. A když náhodou zjistíte, že si vše nedovedete vysvětlit, vězte, že za tím asi stojí něco, co je mimo naše chápání, naši představivost, něco nepojmenovatelného a velkého.

Putující andělé

Dva cestující andělé se zastavili, aby strávili noc v domě bohaté rodiny. Rodina byla drzá a odmítla anděly nechat v místnosti pro hosty. Místo toho byli andělé dáni do studeného sklepního pokoje. Když si ušklpli na tvrdé podlaze, starší anděl uviděl díru ve zdi a opravil ji. Když se mladší anděl ptal proč, starší odpověděl: "**Věci nejsou takové, jakými se zdají**".

Další noc si šli odpočinout do domu velmi nuzného, ale pohostinného farmáře a jeho ženy. Poté, když se s nimi manželský pár podělil o trochu jídla co měli, řekli andělům, aby spali v jejich posteli, kde si dobře odpočinou. Další ráno po svítání našli andělé farmáře a jeho ženu v slzách. Jejich jediná kráva, jejíž mléko bylo jejich jediným příjmem, ležela mrtvá na poli. Mladší anděl se rozrušil a ptal se staršího: "Jak se to mohlo stát? První muž měl všechno a tys mu pomohl" obviňoval ho. "Druhá rodina měla

málo, ale byla ochotná podělit se se vším, a tys dovolil, aby jim zemřela kráva". "Věci nejsou takové, jakými se zdají", odpověděl starší anděl. "Když jsme byli ve sklepním pokoji, všiml jsem si, že v té díře ve stěně byla zásoba zlata. Jelikož majitel byl posedlý chtivostí a nechotou sdílet štěstí, utěsnil jsem tu stěnu, aby poklad nemohl nikdy najít. Když jsme další noc spali ve farmářově posteli, přišel si anděl smrti pro jeho ženu. Dal jsem mu místo ní krávu. Věci nejsou takové, jakými se zdají".

Někdy je to tak, že neznáme všechny souvislosti. Když máš víru, potřebuješ také důvěru, že vše, co přichází, je vždy ve tvůj prospěch. A to se ukáže časem. Někteří lidé přicházejí do tvého života a rychle odchází ... Někteří lidé se stávají přáteli a zůstanou na chvíli zanechávají nádherné stopy v našich srdcích ... a my nejsme nikdy zcela stejní, protože tvoříme dobré přátele!! Včerejšek je historie. Zítřek je tajemství. Dnešek je dar. Je to to, co se nazývá přítomnost! Myslím, že je neobyčejný... život a chuť každého momentu...

Je to neopakovatelné!

Chem

Cestománie

Ahoj Vestigo,

Rozhodla jsem se do našeho časopisu zařadit novou rubriku se jménem CESTOMÁNIE. Bylo by skvělé, kdyby do této rubriky přispíval alespoň jeden člen Vestiga do jednoho čísla časopisu. Cílem této rubriky je seznámit své spoluskauty s nějakým zajímavým místem v ČR nebo ve světě a poskytnout tak ostatním tip na výlet.

Verona v severní Itálii v kraji Veneto

Verona se nachází ve stejném kraji jako Benátky a je druhým nejvýznamnějším městem v této oblasti.

Já a Mikan jsme se rozhodli udělat si malý dvoudenní výlet uprostřed zkouškového. Jen tak náhodou jsme si vybrali město Verona. Jeli jsme autobusem se Student Agency 12 hodin a do Verony jsme přijeli ve dvě ráno, nic moc nádraží, strašná zima a bezdomovci. Bylo to dost deprimující, zvláště po spánku nespánku v autobusu.

I přes dost náročný začátek se nám výlet moc vydařil. Bydleli jsme v malém hotýlku blízko centra v malinkatém pokojíčku za 55 euro na noc se snídaní. Slečna, která nás nechala se ubytovat hned ráno, byla moc milá, ale bohužel jsme si moc nepopovídali, protože anglicky uměla asi 5 slov room, pay, breakfast... tak asi jen 3☺ a číslovky jsme si ukazovali na prstech Navštívili jsme několik kostelů, jejichž exteriér i interiér se dost odlišovaly od českých kostelů. Krásná a oblíbená byla kombinace světlého kamene a červené cihly. Taky jsme navštívili starověkou arénu, druhou nejzachovělejší po římském Koloseu, tato aréna se nachází uprostřed historického centra, které je rozhodně rozlehlejší než třeba v Brně, i když celé město je asi poloviční než Brno, alespoň počtem obyvatel. Aréna byla vystavěna ve 3. stol. n. l.

Taky jsme navštívili dům Julie Kapuletové se známým balkónem:)

Také hrobku Julie, ale ta byla dost suchá, protože tam skoro nic nebylo... Kdo ví, jestli nějaká Julie kdy žila...

Taky jsme navštívili muzeum se sochama, no, byly pěkný. A taky jsme si poseděli u Alpské fontány a nakrmili jsme holuby zbytky od svačiny a taky jsme z jednoho mostu krmili racky vánočkou, fakt jim chutnala☺

Římské divadlo z 1. stol. př. n. l. Pevnost zrekonstruovanou v moderním stylu, hlavně v interiéru a několik starých a krásných mostů před řeku Adži. Taky jsme vylezli na vyhlídkovou věž, odkud byl krásný výhled nejen na celé město, ale i na zasněžené hory a řeku. Bylo to fajn, a jestli někdy pojedete do Itálie, tak se tam zastavte, není tam úplně levno, ale není tam ani draho, za Verona card se vstupným do 10 památek jsme zaplatili každý 12 euro, víno měli aji za 1 euro, jen pizza v bufetu na nádraží byla za 2e čtvrtka a kafe presso za 0,90 a latte za 1,50. Třeba se vám tyto informace budou hodit. tak cestujte a pište!!!!

Eliška

Editorial

Vestigo, časopis rovereč a roverů 16. střediska Brno.

Šéfredaktor: Chem, kontakt: chem@centrum.cz

Grafika, titulní strana, sazba, tisk: Sid

Redakce (abecedně): Alča, Eliška, Kiwin, Maruška S., Rys, Sid, Šakal a další.

Vyšlo v nákladu 30 výtisků.

Poznámka: přízpevky neprošli jazikovou ani jynou korektúrou :)

Podpora časopisu:

<http://sid.nazory.cz/dokumenty.html>

© Vestigo All rights reserved

Anketa

Jak už to tak chodívá, tak věci vznikají a zanikají a my s tím nic neuděláme.

K našemu štěstí tentokrát věc vznikla a to nová rubrika **Anketa**, která bude vždy o něčem jiném. Jednou se bude

řešit nějaký společenský problém, jindy to může být něco trošku srandovního, ale dnes je to smrtelně vážná věc, jde totiž o život!. V anketě tohoto čísla byla otázka tato: **Co představuje muž na obrázku v příloze?**

Došlo spoustu odpovědí (za který samozřejmě děkuju) a bylo vidět, že jste si s mužem, který strká hadici do záchodu opravdu lámali hlavu. Někteří viděli v muži pečlivého instalatéra, který po provedené práci kontroluje, jestli záchod správně připevnil a všechno „poteče tam, kam má“, jiní viděli v chlapíkovi pubertáka, který po návratu z oslavy nechal v záchodě nejen obsah žaludku, ale také šalinkartu, mobil, peníze a podobně a teď situaci zachraňuje. Došly také odpovědi, že pán prostě profukuje ucpaný záchod, nebo, že vypouští obsah záchodu, aby v zimě při zamrznutí nepukl, ale nikdo neuhádl přesný důvod, kvůli kterému byl obrázek zhotoven, takže tady je odpověď. Na obrázku je patent z roku 1982 s názvem Dýchací přístroj. **Unikát mezi prostředky, které zachraňují život! Pokud vás doma uvězní požár a dusivý kouř, nepodléhejte panice. Spasí vás hadice zasunutá hluboko do záchodové mísy. Za sifonem naplněným vodou se totiž podle vynálezců skrývá potrubí plné čerstvého vzduchu. Proto nemusíte mít obavu, že by vás jedovatý kouř z ohně otrávil.** No, sám nevím, jestli bych volil kouř, nebo „čerstvý vzduch“ záchodového potrubí, ale nápad to rozhodně není špatný:-)

Doufám, že se vám dnešní anketa líbila a v průběhu měsíce února můžete očekávat další.

Šakal

Soutěž

Znáš okolí svého bydliště?

Vyhodnocení

V minulém čísle bylo úkolem zjistit, kde se nachází socha. Jednalo se spíše o sošku, kterou můžeš vidět v malé vitrínce na domě na Banskobystrické ulici. Když pojedíš třeba tramvají směrem do města, za zastávkou Filkukova se stačí koukat z okna a po pravé straně ji uvidíš. Přibližně naproti domu, kde jsou doktoři a bydlí Chem. A už se dostávám k vyhodnocení. Jako první správně odpověděla Melian, druhý v pořadí se umístil Chem a jako třetí Kristýna. Nikdo další již neodpověděl. Všichni výherci si mohou nechat od Sida uvařit čaj v jeho čajovně dle vlastního výběru.

Nové zadání

Zjisti, kde se v Řečkovicích nachází tento kříž.

To by nemělo být oproti minulému úkolu tak obtížné. Malá nápověda. Není to na hřbitově ☺

První tři správné odpovědi odměníme věcnými cenami (1.místo - 3 tatranky, 2. místo - 2 tatranky atd. apod. – dle přání výherce) a opět exklusivní možností navštívit Sidovu čajovnu.

Svoje odpovědi piš na email: tombo@post.cz či formou SMS na tel.777033342. Mnoho hledačských úspěchů přeje.

Sid